

Representativ demokrati, magiskt tänkande och vårt antidemokratiska EU-medlemskap

Sverige är en representativ demokrati. Vårt statsskick vilar vidare på folksuveränitetsprincipen; *All offentlig makt i Sverige utgår från folket*, börjar regeringsformen. Men precis hur utgår denna offentliga makt från folket? Här verkar stor förvirring råda.

Statsvetare skriver i en lärobok att den "representativa demokratin är en tvåstegsprocess där medborgarna väljer representanter, vilka därefter uppträder som medborgarnas ombud och fattar beslut."

Det finns inte så lite magiskt tänkande här. Först väljer vi representanter (steg 1). Sedan beslutar våra representanter (steg 2). Och sedan? Vadå? Så händer tydligen något (det magiska tänkandet). Vad som glöms bort är att vi väljare inte påverkas av beslutet i sig utan av vad beslutet leder till. I en representativ demokrati är det inte beslutet som vi som väljare har att bedöma utan utfallet av beslutet. Och då blir det genast mycket mer komplicerat.

Oöverblickbara processer

Den verkliga kedjan idag i Sverige är snarare ett virrvarv av oöverblickbara 7–8-stegsprocesser. Vi röstar på ett av partierna. Med proportionella val får vi ett antal partier i riksdagen. Dessa förhandlar sedan fram en regering. Redan här är relationen oklar mellan vad vi röstar på och vad utfallet bli. Små partier får ofta ett mycket stort inflytande som vågmästare. Och alla partier kompromissar om sin politik, eller rent av frångår den. Att tillsätta en regering räcker dessutom inte för att något ska hända.

Vi har sedan departement och under dessa har vi myndigheter. Myndigheterna har en ledning, höga chefer, mellanchefer, lägre chefer och de tjänstemän som sedan utför själva arbetet. När riksdag och regering väl har beslutat något kan det sedan ta månader, eller, som för en skolreform, 10–20 år innan resultatet syns för oss väljare. Hela denna statsapparat arbetar dessutom med tusentals frågor samtidigt. I allmänna val, om makten verkligen ska utgå från folket, så har vi väljare att bedöma utfallet av alla dessa tusentals olika frågor.

Vi kan förstås rösta på partier som man håller på hockey- eller fotbollslag; vi väljare kan agera supportrar för "vårt lag" som

kämpar mot "deras lag". Och om man definierar "makt" som att folket får rösta på sitt lag, då utgår den från folket. Men en sådan naiv demokratisyn utesluter att väljarna utöver mycket till kontroll över vad politikererna åstadkommer.

Till detta kommer andra aspekter som ytterligare försvagar den svenska representativa demokratin. Vi har kommuner och landsting (just omdöpta till regioner). Dessa är självstyrande enligt regeringsformen. Enligt samma regeringsform ska de dock istället göra vad riksdagen beslutar i ordinära lagar. Så stat, kommun, landsting bestämmer över i mycket samma områden på ett vis som gör det än omöjligare för oss väljare att utöva demokratisk kontroll. För att kunna utöva demokratisk kontroll måste vi nämligen kunna veta vilken politiker vi röstade på, vad denne politiker gjorde och vad resultatet blev. Ett resultat bland tusentals andra och som kommer 1, 5 eller 20 år efter att vi röstade i ett val.

EU rör till det ytterligare

I sig är därför den svenska demokratin idag oöverblickbar. Till detta kommer nu EU. EU består av Europaparlamentet, Europeiska rådet, Europeiska unionens råd ("rådet"), Europeiska kommissionen, Europeiska unionens domstol, Europeiska centralbanken och Europeiska revisionsrätten. Detta stora antal organismer utgör i sig ett demokratiskt problem, för det är svårt, nära nog omöjligt, att peka ut vem eller vilka som är ansvariga för ett utfall. Men inte nog med det. Den europeiska lagstiftningen och byråkratin griper dessutom rakt in i våra nationella organ, in i kommuner, landsting, länsstyrelser, myndigheter.

För att det svenska statsskicket i sig ska vara så demokratiskt som möjligt måste vi väljare kunna tilldela ansvar till specifika politiker. Politikerna bör därför vara personvalda, utan någon form av proportionalitet. Vidare bör statens funktioner vara så små

som möjligt och så renodlade som möjligt. Det får inte finnas något överlapp mellan vad kommuner, landsting och myndigheter gör om vi väljare ska kunna veta vilken politiker som är ansvarig för vad och sedan aningen kunna välja om eller rösta bort honom eller henne vid nästa val.

EU idag – dödsstöten för den representativa demokratin?

Ur detta faller att ett demokratiskt EU också måste ha renodlade funktioner. Det ska inte som idag gripa in på otaliga ställen i en redan oöverblickbar röra. Den representativa demokratin i Sverige lider redan utan EU av stora problem. Tillägget av EU utgör mer eller mindre dess dödsstöt. I många frågor kan nämligen inga väljare veta hur de ska rösta för att påverka ett område där EU är inblandat. Och dessa områden utgör nu en mycket stor andel av den offentliga makten i Sverige. Man kan givetvis säga att vi får vara med och påverka.

Men att hur vi i Sverige röstar, på ett för oss obegripligt vis påverkar vardagen för fransmän, danskar och polacker, kompenserar inte att hur fransmän, danskar och polacker röstar, på ett för alla lika obegripligt vis påverkar oss.

Skulle EU vara en organisation förenlig med den representativa demokratin skulle den endast utföra ett fåtal, mycket specifika uppgifter, och göra det med egna politiker och egna byråkratier, utan överlapp med den övriga offentliga makten. Tyvärr är troligen en sådan omstötning inte förenlig med EUs natur.

Erik Lidström

Erik Lidströms bok *Representativ demokrati – Vad det är, varför Sveriges brister, och hur den kan förbättras* kommer ut i början av januari 2021.

Ledare: EU transformerat – en ny folkomröstning krävs!

I och med den ”förlängda budget” som brukar kallas ”Coronapaketet”, där EUs ministerråd ”Europeiska rådet” bestämde sig för att skuldsätta en mängd relativt välskötta länder i norr för att ge bidrag till mindre välskötta länder i syd, som t.ex. har lägre pensionsålder än Sverige som Italien och Grekland, så har allt fler börjat ifrågasätta om EU-medlemskapet verkligen är värt pengarna. Frågan som därpå lätt inställer sig är hur demokratiskt EU egentligen är och om vi någonsin kommer att: **a**, kunna påverka det som rör våra nationella intressen i Bryssel och **b**, utkräva personligt ansvar av om vi inte gillar besluten som tas där? Vidare: är EU så slimmat och kostnadseffektivt det kan bli eller är det en byråkrati som likt alla byråkratier självexpanderar tills de möter sin bortre underhållsgräns samtidigt som det, fram tills dess, är en berikande (reträtt)plats för alledanda politiker och byråkrater?

I detta nummer, som har EU som tema, ger några olika skribenter sina svar på dessa frågor – och fler därtill. Skribenternas svar är genomgående att det är mycket som talar för att EU i sin nuvarande form – och så som det uppenbarligen vill expandera och centraliseras i framtiden – inte är något att satsa på för svenska folket och definitivt inte något som ens vagt liknar det vi röstade om 1994. Således måste ett minimikrav bli en folkomröstning om det enormt kostsamma och EU-centraliserande ”Corona-paketet”. Nästa logiska steg är en ny folkomröstning om själva EU-medlemskapet. För detta talar inte minst det **enorma** demokratiska underskottet och kostnadsbördan liksom den, för den politiska och byråkratiska klassen, svåremotståndliga EU-byråkratin. Sistnämnda visar också vilken formidabel svårighet som väntar för att få nämnda etablissemang att backa från denna dammsugare av makt, pengar och nationellt självbestämmande. Det kommer med nödvändighet att krävas en **folkrörelse**.

Det är intressant att analyser kring EUs fördelar och nackelar hamnar tungt på minussidan när de kommer från frihetliga och medborgartillvända skribenter, som i detta nummer. Jag kommer nedan att jämföra några av tankarna i artiklarna med mina egna reflektioner och förslag från boken *Omstart Sverige* (OS).

Jag börjar med Erik Lidströms artikel på sid 1. E.L. belyser det primitiva röstande som vår vals system medger där vi röstar på olika ”lag”/partiledare men har en i praktiken obefintlig möjlighet att utkräva personligt ansvar från de enskilda politikerna. Det är svårt att se vem som röstat på vad och varför. Majoritetsprincipen (att majoritetens vilja ska slå igenom) som ju ändå är en

grundsten i demokratin, ignoreras av plötsliga svek från politiker med bildande av minoritetsregeringar och olika stödhujsformationer som aldrig kommit upp i den föregående valrörelsen. I OS adresseras dessa problem dels med ett system med **enmansvalkretsar** (till en kammare i ett tvåkammarsystem) och dels med **personvalsystem** i det proportionella valet (till den andra kammaren) således personval rakt igenom. Man kan då inte bli en anonym del av ett knappttryckarkompani på en kvoterad lista för ”laget”/partiet utan måste **visa sig intressant och kompetent som politiker och person**. Vidare införs ett system med **vitböcker** inför varje val där varje vald riksdagsman (ännu ej invalda får nöja sig med visioner och handlingsprogram) tvingas redogöra för **alla beslut** han tagit (uppdelade på politikområden) samt inlägg han eller hon gjort under mandatperioden. Detta läggs upp på riksdagens hemsida under respektive person (och kan även tryckas av denne) så väljaren kan gå in och bedöma personen innan nästa val. Samma sak för (i mitt förslag demokratiskt valda) polischefer. **Vitböcker är grunden för bedömning och personligt ansvar**.

Vad sedan gäller att det inte ”..får finnas något överlapp mellan vad kommuner, landsting och myndigheter gör” om väljarna ska kunna veta vem som gör vad, för att kunna utkräva ansvar, så löser vi detta genom en tydligt utförd **nationell federal struktur** mellan stat, regioner/landskap och kommuner. I motsats till EU så blir här den så kallade subsidiaritetsprincipen **nationellt införd**. Inget beslut som kan tas av en undre nivå ska tas av en högre. I grundlagen skrivs in en katalog av uppgiften som staten ska syssla med (a la Schweiz), vilket hindrar dess canceruösa utbredning och säkrar den strikta federala strukturens framtid.

Avståndet går inte att överbryggas

Vad gäller EU så är det uppenbart att den lilla påverkan Sverige kan ha, via politiska lobbyister inte är värd det enorma avstånd till beslutsprocesser som finns och den extremt långsökt möjligheten för svenska väljare att påverka besluten och utkräva personligt ansvar för de beslut som tas där och som **ändå påverkar livet i Sverige**. Lidström har helt rätt i att endast ett extremt mycket mer slimmat EU, som bara handlar om lika villkor i handel och utbyte mellan länderna (inte interna egenheter i övrigt), med tydliga ansvarsposter som väljarna kan rösta på det enda sättet att rädda EU på sikt från brett folkligt missnöje.

Mark Brolin (sid. 3) är inne på samma linje. Frihandel och öppna gränser inom ett begränsat EU var löftet från 1994. Det som nu förbyts i en enorm byråkratisk apparat

med detaljstyrning på agendan (något måste ju motivera nämnda apparats expansion) samt att beslutsprocessen är så komplex att det framstår som ogörligt för den svenska väljaren att begripa, än mindre utöva någon demokratisk kontroll över.

EUs dragkraft som karriärlabyrint gör också att riksdagsmän, i det nuvarande valsystemet, blir livrädda att utmana partiledningen eftersom det kan leda till att man går miste om lukrativa tjänster i Bryssel.

Lissabonfördragets försök att minska det demokratiska underskottet genom att kommissionens förslag kan sättas i väntläge om hälften av alla medlemsländerna protesterar (vilket inte är enkelt att få ihop): ger inte så mycket ”...då är det kommissionärens kompisar i rådet och EU-parlamentet som får i uppdrag att slutgiltigt avgöra om kommissionens lagförslag ska vinna laga kraft eller inte.” Så mycket för att minska det demokratiska underskottet.

Men det svenska inflytandet då? Brolin: *”Sveriges inflytande i Europa var avsevärt större när vi utanför EU drev våra synpunkter unisont med övriga Norden.”* Det är logiskt: samarbete med länder som delar historia och har en stark sammanlagd ekonomi och även liknande behov, baserat på geografi och kultur, har förstås större inflytande än att som enskilt land drunkna i den disparata Europeiska kören.

Sammantaget tycks Brolins krav vara det mest logiska ur en nationell demokratisk synvinkel: *”En svensk folkomröstning om fortsatt medlemskap är inte bara viktig utan brådskande.”* (Se [här för ett intitativ: >>](#))

Nils-Eric Sandberg (sid. 4) beskriver EUs historia och Sveriges märkliga initiala motstånd, då det verkligen bara var handel och ekonomisk frihet på agendan. Man blev dock mer positiv i takt med att EU utvecklats till att lika en socialdemokratisk stat: *”Statsministern Ingvar Carlsson försökte göra EU populärt genom att lova att Sverige skulle verka för ett ”socialt” EU, med höga skatter och höga bidrag. Det ser ut som att han är på väg att lyckas.”*

Att det är en järnlag och ett måste att vara med i EU för Sveriges del motbevisas förstås av både Norge och Schweiz. I slutet av 1960-talet var den svenska kronan i paritet om inte starkare än schweizerfrancen. Nu står den i 9,50.

Det säger mycket. Inte bara om EU utan om hur Sverige har skötts sedan slutet av 1960-talet. ”Skötts” borde uppenbarligen bytas ut mot **missköts**. Big time.

Leif V. Erixell ordf. i MRRS, Medborgarrättsrörelsen i Sverige.

EU saknar motvikt i det politiska systemet

Det finns all anledning att tro att majoriteten européer önskar sig ett Europasamarbete som är mer i linje med ursprungsloftet – en frihandelsunion – än dagens ständigt svällande variant. Trots detta saknar tanken på frihandelsunion, i praktiken, röst bland Europas folkvalda.

Flertalet svenska partier ställer sig närapå marginal bakom antingen fördjupningsreformer eller enbart inbromsning av bara delar av EU:s fördjupningsagenda. Det mesta av detta bör inte betraktas som mer än helgarderande – och tämligen ryggradslöst – vevande. Ingen byråkrati bantar sig själv och EU:s 25 år långa historia illustrerar att oavsett hur en aviserad EU-reform sjösätts så slutar det alltid med ännu mer makt och pengar till Bryssel.

Att dagens mittfältregeringar inte erbjuder EU-folket verklig motvikt beror i hög grad på jävighet. En sällan omtalad jävssituation är knuten till det faktum att internationella medlemsorganisationer som EU (och FN) är intimt förknippade med politiska kompromisser. Nästan per definition utmynnar kompromisser i lösningar som är väl förenliga med önskningarna på just det politiska **mittfältet**. Spelar in gör också att det är väsentligt lättare för regeringen att baxa igenom EU-lagstiftning än svensk lagstiftning. Den svenska lagstiftningsprocessen kräver beredning i riksdagens fackutskott liksom full tillämpning av svensk offentlighetsprincip. Om besluten är kontroversiella följer alltid kämpiga motangrepp från såväl oppositionspolitiker som journalister. För att förankra EU-lagstiftning krävs däremot inte mycket mer än att regeringen informerar EU-nämnden. Det är inte ett beredande organ utan ett samrådsorgan vars majoritetsuppfattning regeringen inte är bunden att följa. Precis som i Bryssel är känsliga (intressanta) diskussioner sekretessbelagda. Förvisso är samsyn mer eller mindre given eftersom också flertalet ledamöter är mittfältspolitiker och därmed lika stora 'EU-vänner' som partitoppen.

Frånvaron av både mårgfull åsiktsavvikelse och insyn i den verkliga beslutsprocessen – inklusive insyn i den bilaterala kohandel som omgärdar flertalet EU-beslut – borgar för en lam diskussion också i media.

Det är knappast en slump att EU svällt i alla led under senare decennium när närapå samtliga europeiska regeringschefer tillhört mittenhögen eller mittenvänstern. Samtidigt har EU utvecklats till en central karriär-, löne-, pensions- och konsultport för såväl nationella politiker som tjänstemän. Det har skapat ytterligare en allvarlig jävssituation. Hur många av tusentalen 'EU-samordnare' på departement och myndigheter erbjuder EU motvikt när det är utvidgning som säkrar egna positioner?

Karriärmöjligheter driver expansion

Vilka stats-, finans-, utrikesministrar eller statssekreterare erbjuder EU substantiellt motstånd om dessa vill hålla dörren öppen för en framtida toppost inom EU?

Väsentlig betydelse har också att partierna aldrig i demokratisk tid varit så toppstyrda. För, när åsiktskillnaderna mellan partierna var större, spelade partimedlemmarna en viktig idékläckarroll tack vare positionen som öron

mot verkligheten. Idag, när alla tävlar om mittfältsröster, profilerar sig partierna bara marginellt genom idéavvikelse. Profileringshandlar snarare om att simulera avvikelse genom pake-tering (marknadsföring) av idéer som ofta är försvinnande lika oppositionens. I hög grad är det numer partihögkvarteren i Stockholm som – i samråd med PR- och kommunikationsbyråer – utformar regeringspolitiken. Detta förklarar delvis den växande klyftan mellan politikerkast och folket. Det förklarar också varför tongivande kommunikations- och PR-strategier stundtals är mer inflytelserika än både kollektivet partimedlemmar och många regeringsministrar (uppgiften att ladda olika socialgruppers politiska vägval med 'rätt' respektive 'fel' emotionella värden gör att dessa fyller en liknande politisk funktion som äldre tiders präster).

Maktcentraliseringen ger rädsla

Maktcentraliseringen har i högsta grad bidragit till att Sveriges riksdagsledamöter tenderar att vara livrädda för att utmana partitoppen, utmaning riskerar både den egna listplaceringen på röstkor-ten och avancemangsmöjligheterna till ministerposter, utskott och nämnder (inklusive EU-nämnden). Därav den bedövande graden av anpasslighet och nästan komiska oviljan att i officiella sammanhang tydligt medge vad som blivit alltmer uppenbart i folkliga kretsar: att EU-apparaten, genom att verka i bedräglighetens gråzon, vuxit till något **helt annat** än vad som utlovades inför 1994 års medlemskapsomröstning.

Därav den bedövande höga graden av anpasslighet och nästan komiska oviljan att i officiella sammanhang tydligt medge vad som blivit alltmer uppenbart i folkliga kretsar: att EU-apparaten, genom att verka i bedräglighetens gråzon, vuxit till något helt annat än vad som utlovades inför 1994 års medlemskapsomröstning.

Dubiös är till exempel den droppvisa utvidgningen som gjort att betydelsen av varje enskild droppe kunnat tonas ner trots att dropparna sammantaget skapat en **flodvåg**. Dubiös är också många ökänt vaga fördragsformuleringar som lämnat dörren vidöppen för godtyckligt maktknappande samtidigt som EU-intressenterna kunnat låtsas som om makten inte är formellt överförd. Därutöver osar det katt om den politiskt hyperkänsliga närhets-/subsidiaritetsprincipen. Denna princip gjorde initialt gällande att ansvar i möjligaste mån ska ligga kvar på nationell nivå. Inför nämnd medlemskapsomröstning utlovade EU-intressenterna dyrt och heligt att bara om helt uppenbart att en fråga hanteras bättre på överstatlig nivå så ska medlemsstaterna avträda makt. Ändå finns idag knappast något område som inte omfattas av en rad EU-lagar.

I samband med 2007 års Lissabon-fördrag formaliserades närhetsprincipen mer ingående. Fördraget slår fast att om en tredjedel av medlemsländerna protesterar mot ett av EU-kommissionens lagförslag måste kommissionen

motivera lagförslaget. Däremot är kommissionen inte bunden att ändra eller dra tillbaka förslaget. Alltså är medlemsländerna även då utelämnade åt kommissionens goda vilja. Istället för att EU-folket måste bygga lagstiftningsstöd bland medlemsländerna måste alltså medlemsländerna bygga stöd hos varandra för att sedan med mössan i hand be om omprövning. Först om hälften av medlemsländerna protesterar förlorar kommissionen den yttersta bestämmanderätten. Vad händer då? Jo, då är det kommissionärernas kompisar i rådet och EU-parlamentet som får i uppdrag att slutgiltigt avgöra om kommissionens lagförslag ska vinna laga kraft eller inte.

Att protesträtten är en papperstiger hindrade inte EU-folket från att porträttera formaliseringen som ett uttryck för att de nationella parlamenten stärkte sin ställning. Detta trots att Lissabonfördraget därutöver skrotade den ursprungliga 'pelarstrukturen'* och på så vis, i praktiken, avlägsnade alla kvarvarande spärrar mot fortsatt centralisering. EU tog alltså hela handen, avträdde skenet av en fingertopp och trumpetade sedan ut att EU 'lämnade tillbaka' makt. Det var genom krumbukter som dessa som det omvälvande Lissabonfördraget all kunde baxas igenom.

Hos många väljare grasserar en synnerligen välgrundad magkänsla att det döljer sig egenintressen bakom en EU-apparat som motsätter sig insyn, betygsätter (och arvoderar) sig själv, avfärdar kritiska väljare som utbildade bakåsträ-vare samt vänder alla kriser och alla krav på nedbantningsreform till fördjupningsmöjligheter. Bevisligen fungerar ändå vare sig enskilda riksdagsledamöter, EU-nämnden eller regeringen som motvikt. Enda motvikt är folket och därför arbetar Bryssel envetet **för att göra folket allt mindre inflytelserikt för varje år som går**. Det sker hela tiden med stor framgång eftersom våra folkvalda på sin höjd – för syns skull – erbjuder lite skenbart motstånd. Innan kapitulationen som alltid bakas samman med påståendet att det (även denna gång) är nödvändigt att ge sig för att få sitta med vid EU-bordet. Detta trots att Sveriges inflytande i Europa var avsevärt större när vi utanför EU drev våra synpunkter synsamt med övriga Norden.

I Sverige precis som i Storbritannien är det folket som kommer att behöva driva motvilliga politiker framför sig för att återerövra demokratin. Samtliga politiker som lallar om att det idag uppenbart folkföraktande EU-maskineriet ändå går folkets ärenden gör det antingen på grund av **karriärism** eller **naivitet**. Ingetdera gagnar vare sig Sverige eller resten av Europa. En svensk folkomröstning om fortsatt medlemskap är inte bara viktig utan brådskande.

Mark Brolin är omvärldsstrateg, nationalekonom och debattör. Mark har publicerat flera böcker bl.a. Sveriges roll i det nya Europa.

* De tre pelarna var Europeiska gemenskaperna (EG), Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik (GUSP) respektive Polisärt och straffrättsligt samarbete (PSS).

EU – bidragsunionen

EU är nu inte bara en frihandelsorganisation utan en bidragsstat menar Nils-Eric Sanberg. Och Schweiz, hur kommer det sig att det landet klarat sig så mycket bättre än Sverige sedan den tid vår valuta var minst lika stark som det flitiga alplandets?

I boken *Modern Europé*, (Oxford University Press 1996) skriver den engelske historikern Paul Preston ett kapitel med titeln *The Great Civil War: European Politics 1914–1945*. Det är en korrekt beteckning på de båda världskrigen. Den kan utvidgas bakåt. På sjuttio år, 1870–1945, hade Europa hemsökt av tre krig, alla med Tyskland och Frankrike som huvudmotståndare. Vi vet hur det gick.

Någon tid efter 1945 samlades en grupp diplomater från Frankrike, Holland, Tyskland, och blev överens: Inte en gång till! Europa ska inte en gång till försöka begå kollektivt självmord.

Det blev upptakten till vad vi nu kallar EU. Tanken var att Europas ekonomier via ett frihandelsavtal skulle tvinnas samman så att ett nytt krig skulle bli omöjligt. Det började med Kol- och Stålunionen, sedan kom Romfördraget 1957.

Sverige gillade inte fredsunionen

Sverige tog avstånd. Det som då hette EEC var Europas historiskt unika fredsorganisation. Men i sitt ”Metaltal” 22/8 1961 kallade Erlander EEC för en krigsorganisation.[!] Talet skrevs av Olof Palme som hatade Väst eftersom det står för den politiska och ekonomiska frihet som var honom helt främmande.

Sverige beslöt 1992 ändå att gå med, men då inte för att vi ville vara med i en fredsorganisation utan för att vi ville få ned våra förödande räntor.

Medlemskapet vann i folkomröstningen 1994. Statsministern Ingvar Carlsson försökte göra EU populärt ge-

nom att lova att Sverige skulle verka för ett ”socialt” EU, med höga skatter och höga bidrag. **Det ser ut som att han är på väg att lyckas.**

EU är nu inte bara en frihandelsorganisation utan en bidragsstat. Den huvudlösa utvidgningen – som Sverige entusiastiskt drev på – har gett medlemskap åt gamla f.d. kommunistländer. De saknar konkurrenskraftig industri och lever till stor del på bidrag från de andra EU-länderna – bidrag som sannolikt eliminerar incitament till investeringar och därmed håller kvar länderna i bidragsberoende och fattigdom.

Den gemesamma valutan

Till detta kommer den gemensamma valutan, som Sverige lyckligtvis slapp vara med i – hittills. Den bygger på den bisarra tanken att alla länder i EU ska ha samma valuta, och därmed samma ränta. Tyskland och Grekland ska i princip ha samma ekonomi. Vilket stämmer illa med verkligheten. Länder som Grekland och Italien kan låna stora pengar med i praktiken EU som säkerhet. Deras statsskulder kan därför

aldrig betalas annat än av de andra EU-medlemmarna, bl.a. Sverige.

Och så jordbrukspolitiken...

Till detta kommer jordbrukspolitiken. 40 procent av EU:s budget går till subventioner av jordbruket. Detta skadar potentiellt livsmedelsexporterande länder i Afrika, som därför måste hjälpas med stora bidrag från EU.

Så här går det på. Alltmer av våra politiska och ekonomiska beslut styrs från Bryssel. Erfarenheterna från slutet av 1980-talet, belagda av dåvarande IUI, tyder på att ett svenskt utträde ur EU kan leda till en emigration av investeringar. Så det är nog ingen option. Annars kan vi se på Schweiz som ett exempel. Schweiz har i huvudsak hållit sig utanför internationella organisationer. Och det har gått bra, jämfört med Sverige. För Schweiz går det ju bra. Schweizerfrancen stod efter kriget i 85 öre. Nu kostar den 9:50.

Nils-Eric Sandberg

Tacksam för årsavgiften för 2021!

För att kunna fortsätta dela ut det viktiga Medborgarrättspriset och driva olika projekt i linje med vår inriktning så krävs mer medel till föreningen.

Årsavgiften är (minst) 300:- Man kan också donera SEK 5 000 eller mer. Man erhåller då, förutom ett stiltigt tackdiplom (ange postadress!), ständigt medlemskap i föreningen. Kontonummer nedan. Vi tackar ödmjukast på förhand för din frihets- och samhällsbyggande insats!

Läs mer på www.mrrs.se

➔ **Plusgiro: 19 69 92-2 | Swish: 123 036 42 81**